

# Bir Doz

art ist \_ izlenim

# Özgürlük



BU AYKI SANAT AÇLIĞIMIZI GENÇ MODERN İLE DOYURDUK. GENÇ MODERNLİLER'İN, TELLERDEN VE VİDALARDAN HARİKALAR YARATAN, ÜNÜ DÜNYAYA YAYILMIŞ SANATÇI GÜLAY SEMERCİOĞLU İLE GERÇEKLEŞTİRDİKLERİ SOHBETE KATILDIK.

YAZI: SİDNI KOHEN  
FOTOĞRAF: ERHAN TARLIĞ

Genç Modernliler ile Gülay Semercioğlu arasında Pi Artworks'de gerçekleşen söyleşi öncesi İstiklal Caddesi'nde yürüyordum. Özgürlük ve karanlık arasında gidip geldim. Hayaller kurdum. New York'a yolculuk ettim. Sonra kendimi Salt Beyoğlu'nda buldum. Konuşmaya geç kalmamıştım değil mi? Beni güler yüzlü genç sanatseverler karşıladı. Sonra onları daha yakından tanıdım. Semercioğlu'yla söyleşilerini dinledim. Eve dönerken günlük sanat dozumu almıştım.

O gün ofisten çıkarken keyfim pek yerindeydi. Önce İstiklal Caddesi'nde yürüyecek, belki uzun zamandır uğrayamadığım o mağazada aradığım beyaz şortu bulacaktım. Bir sonraki adımda ise nasıl organizasyonlar yaptığını, üyelerinin nasıl bir enerjiye sahip olduğunu merak ettiğim Genç Modern'de Gülay Semercioğlu ile yapılan söyleşiye katılacaktım. Gülay Semercioğlu mu kim? "Elektrik tellerini tek tek örerek harikalar yaratan kadın" desem, şimdi hatırladınız değil mi?

## NEW YORK'TAKİ GİBİ ÖZGÜR

Metrodan indiğimde hava çok güzeldi. Tek başıma İstiklal'de yürümek hep özgür hissettirmiştir bana kendimi. New York'ta yaşadığım o yıllardaki gibi özgür. Sokağın kenarında durup bir evsizle sohbet edercesine, öpüşen bir çiftte çekinmeden uzun uzun bakarcasına, bir kitaba uzun uzun bakarak ama satın almayarak zamanımı harcarcasına özgür... Beyaz şort başka bir güne kalmıştı. Şimdi sadece sokağın keyfine varacaktım. Karnım da acıkmıştı. Mısırcıdan bol tuzlu bir süt mısır aldım. Mısırımı yerken etrafı izliyordum. Tam kendimi New York'taki gibi özgür hissediyordum ki TOMA'lar, polisler ve kasklar beni hayal âleminden uyandırdı. Artık bu şehir bizi özgürlükten alıkoyan bir dört duvar arası mıydı?



Hızlı adımlarla polislerin yanından geçtim. Olay çıkmadan oradan uzaklaşmalıydım. Kendimi SALT Beyoğlu'na attım. Yürüme mesafesiyle polislerden beş dakika uzakta olan SALT'taki "İtaatsizlik Arşivi"ni gezdim. Bu tezat belki beni tekrar özgürleştirebilirdi. "İtaatsizlik Arşivi" sanat pratikleri ve siyasi hareketler arasındaki ilişkiyi inceleyen bir video arşivi ve tartışma platformu. 1950'lerden bu yana dünyanın dört bir yanında meydana gelen halk ayaklanmalarına, protestolarda kullanılan obje ve giyilen kıyafetlere tanık olduktan sonra karmaşık hisler içerisinde konuşmanın yer alacağı Pi Artworks, Mısır Apartmanı'na doğru yola çıktım. Kapıda beni Genç Modern'in yöneticisi Deniz Işık karşıladı. Herkes birbiriyle sohbet ediyor, gülüşüyordu. Genç Modern komitesinden Cem Yılmaz, bendeniz ve Esra Eczacıbaşı... Samimi bir ortam vardı. Gülay Semercioğlu da diğer üyelerle sohbet halindeydi. Kartondan yapılmış İstanbul Modern taburelerinde yerlerimizi aldık ve Semercioğlu ile sohbet başladı: "Bu tip konuşmalarda kendimi gergin hissedirim. Sizin gibi gençlerle sohbet edeceğimi duyunca çok heyecanlandım. Açıkçası konuşmanın akışını planlamadım. Dilerseniz soru-cevap şeklinde ilerleyelim." Ve sorular başladı. "Gülay Semercioğlu kimdi, sanatını nasıl tarif ederdi, nelerden ilham alırdı, telleri örerek yaptığı heykelimsi eserler ne kadar vaktini alıyordu?" gibi birçok soru birbirini izledi. Önce okulu bitirir bitirmez sanatçının galeri yöneticiliği yaptığını öğrendik: "Böylelikle yalnızca sanatçı tarafından değil, galerici tarafından bakmayı da öğrendim. Ardından Yeditepe ve Işık üniversitelerinde öğretmenlik yaptım. Son beş yıldır ise tüm zamanımı kendime ayırıyorum. Sanat bölünmeyi kabul etmiyorum."



## BİR ESERİ BİR AYDA TAMAMLİYOR

Semercioğlu'nun son cümlesi üzerine geçimini sağlamak adına başka işlerde çalışan sanatçılar için endişeleniyor ve dinlemeye devam ediyoruz. "Çocuğum olduktan sonra öyle bir şey yapmak istedim ki evde de yapılabilsin ama sıradan bir şey olmasın. Sonra tellerle çalışmaya başladım. Bir ressam eserinde neyi yapmak istiyorsa, ben de aynısını benzer bir duyguyla tellerle yapmayı deniyorum." Semercioğlu'nun eserlerine dikkatlice bakınca ne kadar çok emek gerektirdiğini görüyorsunuz. Bir eserini bitirmek için bir ay boyunca günde yedi-sekiz saat çalışıyor. Bu saatler boyunca sürekli aynı hareketi yapıyor Semercioğlu. Bence yaptığı iş içinde biraz delilik de barındırıyor. O ise bunun kendisine terapi gibi geldiğini söylüyor. Sıra ilham kaynaklarına geliyor: "İlham kaynağım benim. Mimariden, bir şehir silüetinden, doğadaki organik bir parçadan etkilenebiliyorum." New York'ta sergi açmış, eserleri Metropolitan Museum of Art (New York, ABD), Farhad Farjam Collection (Dubai, BAE) gibi dünyanın önde gelen sanat koleksiyonlarında yer alan bir sanatçıya yurt dışında başarının sırrını sormamak olmaz tabii. "Ne kadar çok uluslararası fuara katılırsanız, o kadar çok işinizi gösterme şansınız artıyor. Maalesef yurt dışında fuarlara katılan galeri sayımız çok az. Sanatçılarımızın bilinirliklerini artırmak için müzayedelerde Türk koleksiyonerlerin bize destek vermesi gerekiyor. Çin'deki bazı sanatçıları bu şekilde dünyaya tanıtıyorlar."

## DAHA FAZLA DESTEK GEREKİYOR

Semercioğlu en son katıldığı Sotheby's Londra'da gerçekleşen Çağdaş Türk Sanatı Müzayedesinden bahsediyor. Türk koleksiyonerlerin yeterince destek çıkmadığını bastıra bastıra söylüyor. Bir de koleksiyonerlerin alınan olduklarını dile getiriyor. Bir eseri kendisinden önce başka biri görüp satın aldığı için problem çıkarabildiklerinden söz ediyor. Tam ben "Fazla mı açık konuşuyor?" diye düşünürken Semercioğlu "Çok mu açık konuştum acaba?" diyor. Genç Modernliler 21-40 yaş arası, çağdaş sanata ilgi duyan genç koleksiyonerler ve koleksiyoner adaylarından oluşuyor. Genç Modern bünyesinde gerçekleşen galeri gezileri, sanatçı söyleşileri ve atölye gezileri sayesinde bilinçli sanatsever olma yolunda ilerliyorlar. Ocak 2013'te hayata geçirilen Genç Modern programı kapsamında, üyelik aidatlarından sağlanan gelire müzenin koleksiyonuna genç sanatçıların yapıtlarının katılması için kaynak oluşturuluyor. 2013 yılında bu fon ile Fikret Atay'ın "Tinica" isimli videosu ve Vahap Avşar'ın "Kara Albüm" serisinden iki çalışması İstanbul Modern Koleksiyonu'na kazandırılmış. Bu keyifli söyleşinin ardından kendimi tekrar İstiklal Caddesi'ne atıyorum. Birkaç saat evvelki hislerden çok uzağım. Bir doz özgürlük, bir doz karanlık, bir doz da sanat aldıktan sonra evime dönüp rahatlamamın derdindeyim artık.